

Arrest

nr. 132 127 van 27 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 17 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 februari 2014 waarbij een aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juli 2012 legden verzoeker en E.A.K., een in België verblijvende vrouw met de Iraakse nationaliteit, een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Verzoeker diende op 5 november 2013 een aanvraag in om, overeenkomstig de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde procedure, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 februari 2014 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 24 juni 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 05.11.2012 in toepassing van de artikelen 10,12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: [A.S.]

Voorna(a)m(en): [A.M.M.]

Nationaliteit: Jemen (Rep.)

[...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Verzoeker is afkomstig uit Jemen en vreest voor vervolging. Tevens wordt verwezen naar het reisadvies op de website van de FOD Buitenlandse zaken.

Dit kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Trouwens, aan betrokkene werd het vluchtelingenstatuut geweigerd; dus kan hij bijgevolg tijdelijk terugkeren naar Saoudi-Arabië. Ook andere Jemenieten moeten ook aan de nodige documenten geraken om naar Saoudi-Arabië te reizen.

Het feit dat betrokkene vooral naar Saoudi-Arabië en de grensprovincies met Saoudi-Arabië moet reizen en dat dit gevaarlijk is, dat verzoeker naar Saoudi-Arabië moet om een visumaanvraag te doen, daar er geen ambassade is in Jemen, dat verzoeker niet beschikt over de juiste documenten om naar Saoudi-Arabië te reizen, dat het hierdoor de mogelijkheid inz[...]it dat de visumaanvraag niet kan gebeuren of veel meer tijd in beslag zal nemen dan normaal, vormen geen buitengewone omstandigheden in die de aanvraag in België rechtvaardigen. Het feit dat er geen Belgische ambassade of consulaat is in Jemen wil niet zeggen dat er geen Belgische vertegenwoordiging is voor Jemen in het buitenland; zij worden bediend door de ambassade in Saoudi-Arabië. Deze procedure is ook van toepassing voor andere onderdanen van Jemen. Wat betreft de lange wachttijden, ook andere onderdanen worden geconfronteerd met deze wachttijden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat betrokkene vader geworden is van een zontje [M.A.], dat indien hij gedwongen wordt terug te keren naar Jemen om een visum aan te vragen, hij de eerste maanden van het leven van zijn kindje zou moeten missen, waarbij tevens wordt verwezen naar art. 8 EVRM, wat betreft het gezinsleven, het feit dat betrokkene niet gehuwd is met de moeder van zijn kind en het feit een buitenechtelijk kind te hebben gevaar zou vormen voor hen, vormen geen buitengewone omstandigheden in die de aanvraag in België rechtvaardigen. Van mevrouw wordt ook niet gevraagd om zich in Jemen met betrokkene te vestigen.

Betrokkene heeft blijkbaar nooit de intentie gehad om een visum aan te vragen via de reguliere weg. Betrokkene heeft zich doelbewust in een illegale en precaire situatie gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie gebleven, zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

Wat betreft de integratie dient opgemerkt te worden dat van zodra betrokkene zich immers in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, kan hij zijn integratie en opleidingen verderzetten.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Verzoeker en E.A.K traden op 14 april 2014 in het huwelijk.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 12bis, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Hij verschaft de volgende toelichting:

[...]

Art. 12bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf, ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, getroffen en betekend dient te worden.

De aanvraag tot de toelating tot verblijf werd gedaan op datum van 05/11/2012.

De beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor de toelating tot verblijf werd verzoeker betekend op datum van 24/06/2012.

De termijn van 6 maand werd overschreden.

[...]

de bestreden beslissing van uitwijzing derhalve onwettig is.”

3.1.2. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing geen beslissing is waarbij een standpunt wordt ingenomen omtrent de gegrondheid van verzoekers aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, doch een beslissing waarbij wordt vastgesteld dat verzoekers verblijfsaanvraag niet op een ontvankelijke wijze werd ingediend. De bestreden beslissing werd derhalve genomen in toepassing van artikel 12bis, § 4 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3° 3 en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3° 3 en 4°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

De beoordeling van de medische situatie die in voorkomend geval ingeroepen wordt door de vreemdeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen, aangeduid overeenkomstig artikel 9ter, § 2.

De bepalingen van § 3, derde lid en vierde lid en van § 3bis zijn eveneens van toepassing.”

Artikel 12bis, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt over de toelating tot verblijf of indien binnen een periode van zes maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, wordt de vreemdeling toegelaten tot een verblijf.”

Uit deze bepaling blijkt dat indien de minister of zijn gemachtigde in gebreke blijft om binnen een termijn van zes maanden te rekenen vanaf de afgifte van een ontvangstbewijs een beslissing inzake de overeenkomstig artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet ingediende verblijfsaanvraag ter kennis te brengen “van het gemeentebestuur” de aanvrager dient te worden toegelaten tot een verblijf. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de bestreden beslissing op 18 februari 2014 aan het gemeentebestuur werd ter kennis gebracht. Er blijkt bijgevolg, nu niet betwist is dat verzoeker zijn verblijfsaanvraag op 5 november 2013 indiende, niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet tijdig zou hebben opgetreden.

Aangezien de bepaling van artikel 12bis, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet in casu niet van toepassing is – de wetgever heeft voor de situatie zoals deze zich in voorliggende zaak voordoet immers voorzien in een andere, specifieke regeling – kan geen schending van deze wetsbepaling worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden (hierna: het koninklijk besluit van 8 januari 2012). Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zijn betoog luidt als volgt:

[...]

Conform art. 1 Vreemdelingenwet worden de aangelegenheden met betrekking tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen door de Minister uitgeoefend.

Ook middels art. 1 van het KB dd. 08/10/1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt bepaald dat deze bevoegdheden door de Minister worden uitgeoefend.

[...]

Evenwel wordt in het art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden gesteld dat de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie de voogdijbevoegdheid heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken.

[...]

De Raad van State heeft echter geoordeeld in het arrest met n° 218 951 dd. 19/04/2012 :

« Considérant qu'il ressort de la requête que le recours est plus spécialement dirigé contre les articles 5 et 8 de l'Arrête royal de 20 septembre 2009 modifiant l' Arrêté royal du 14 janvier 2009 fixant certaines attributions ministérielles attaqué ; que ces dispositions (...), respectivement, à l'attribution, notamment au Secrétaire d'Etat à la Politique de migration et d'asile, de la compétence de « tutelle » à l' égard de l'Office des étrangers, du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides et du Conseil du Contentieux des étrangers, et à la prise d'effet de l' arrêté royal attaqué, ne s' appliquent nullement ni n'ont vocation à s' appliquer à la requérante; que la compétence de « tutelle » ainsi visée est en outre étrangère à celles relatives à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en tant que tels, de sorte que la requérante, fût-elle ressortissante étrangère, ne risque pas non plus d'en subir, directement ou indirectement, les effets ; »

[...]

Mutatis mutandis dient dezelfde redenering te worden toegepast.

Het KB van 08/01/2012 heeft het KB van 14/01/2009 vervangen.

Dat de voogdijbevoegdheid van de Staatssecretaris zoals vervat in art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 vreemd is aan deze met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bijgevolg zijn noch de Staatssecretaris, noch de gemachtigde bevoegd om individuele beslissingen te nemen inzake aangelegenheden met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

[...]

Dat de bestreden beslissing van uitwijzing derhalve onwettig is.”

3.2.2. Het is niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

De artikelen 1 tot en met 4 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepalen het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht*, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, “Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux”,

Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Het artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 voorziet duidelijk dat mevrouw M. De Block wordt benoemd tot *“Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie”*. Uit dit benoemingsbesluit en de titel die haar wordt toegekend blijkt dat zij het regeringslid is dat onder meer bevoegd is voor Asiel en Migratie en het kan niet ter discussie worden gesteld dat *“de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”* (cf. artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 1.1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) onder het begrip Asiel en Migratie valt.

Verzoeker merkt terecht op dat in artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 uitdrukkelijk wordt bevestigd dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de minister van Justitie onder andere ook de voogdij heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen laat deze bepaling echter geenszins toe de bevoegdheid van voormelde staatssecretaris om beslissingen te nemen inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in vraag te stellen. Het gegeven dat de Raad van State in het arrest nr. 218.951 van 19 april 2012 oordeelde dat een vreemdeling geen belang heeft bij het aanvechten van bepaalde artikelen uit het koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden kan aan voormelde vaststelling geen afbreuk doen. In voormeld arrest wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, namelijk niet geconcludeerd dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, in casu de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, niet bevoegd zou zijn inzake *“de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*. Er wordt slechts geuid dat voormeld koninklijk besluit louter voorziet dat een staatssecretaris *“de voogdij”* heeft over bepaalde diensten en dat deze voogdijregeling op zich geen betrekking heeft op diens bevoegdheid inzake *“de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*. De Raad van State heeft hierdoor evenwel niet aangegeven dat voormelde staatssecretaris deze bevoegdheid niet zou hebben.

Voorts moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van de artikel 12bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet en dat deze bepaling voorziet dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde kan beslissen dat een aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten onontvankelijk is.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze beslissing genomen werd door M. V., attaché bij de *“Dienst Vreemdelingenzaken”*. Overeenkomstig artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd om een beslissing in toepassing van artikel 12bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet te nemen.

Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing zou zijn genomen door een onbevoegde ambtenaar of met miskennis van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te besluiten dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 10 iuncto 12bis, § 2, vierde lid, 10 iuncto 12bis, § 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25

november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt daarnaast nogmaals dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij stelt het volgende:

[...]

De verzoeker heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 10 §1, 4°, eerste streepje:

“De buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar.”

De verzoeker is op datum van 14/04/2014 gehuwd met Mevrouw [K.]. Reeds op datum van 30/07/2012 werd een verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd. Zowel de verzoeker als zijn partner zijn ouder dan 21 jaar.

Hoewel de verzoeker aan alle voorwaarden voldoet, wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden aanwezig zijn teneinde toe te laten dat de verzoeker zijn aanvraag in België indient in plaats van bij de diplomatieke vertegenwoordiging voor zijn land van herkomst.

Het weze duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een onafdoende en onredelijke wijze rekening heeft gehouden met de specifieke individuele situatie van de verzoeker.

[...]

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoeker woont reeds vele jaren samen met zijn echtgenote, mevrouw [K.] en kinderen. Heden ten dage verwachten verzoeker en zijn echtgenote een tweede kindje. De verzoeker vormt onbetwistbaar een ware gezinscel met zijn partner, kind en stiefkinderen.

Verzoeker doorliep reeds meerdere asielpcedures en werd reeds jarenlang gedoogd op het Belgisch grondgebied, waardoor aan de verzoeker de kans werd gegeven zijn (gezins)leven alhier uit te bouwen. De verzoeker kreeg de mogelijkheid zijn gezinsleven uit te bouwen, kan hier overeen[...]komstig de Belgische wetgeving huwen en kind erkennen, maar krijgt uiteindelijk te horen dat hij zijn gezinsleven dient stop te zetten.

Aangezien de inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familieleven niet gerechtvaardigd is, is artikel 8 E.V.R.M. wel degelijk geschonden.

Er dient toegevoegd te worden dat, gelet op het feit dat de partner van de verzoeker, mevrouw [K.] van de Irakese nationaliteit, alhier onbepaald verblijfsrecht heeft. Van haar kan niet verwacht worden naar het land van herkomst van haar man, Jemen te gaan om aldaar haar recht op gezinsleven uit te oefenen.

Bovendien is mevrouw [K.] momenteel in verwachting van het tweede kindje van verzoeker en verkeert dus niet in de mogelijkheid om te reizen naar Jemen, zonder enig zicht op wanneer men zou terug kunnen keren naar België.

Een arrest van de Raad van State stelt dat:

“Het recht op eerbiediging van e[n] privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van d[e]ze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen”

(Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

In casu is het duidelijk dat de afweging tussen het doel en de gevolgen enerzijds en de ongemakken, het recht op een gezinsleven en de belangen van de kinderen anderzijds op een onevenredige wijze is gebeurd.

[...]

In het land van herkomst van verzoeker, Jemen is geen Belgische vertegenwoordiging aanwezig. De visumaanvraag zou door verzoeker dienen te gebeuren in Saoedi-Arabië. De Dienst Vreemdelingen-zaken meent dat het gevaar, gepaard met de reis en het ontbreken van de nodige documenten bij verzoeker om deze reis te maken, geen buitengewone omstandigheden vormen die de visumaanvraag in België rechtvaardigen.

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent de zeer lange wachttijden voor visumaanvragen in Saoedi-Arabië, maar stelt dat dit voor alle onderdanen van Jemen het geval is.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt in zijn motivering geen enkele rekening met de specifieke individuele situatie van de verzoeker.

De verzoeker zou, zonder enig zicht op wanneer hij zou kunnen terugkeren naar België, zijn zwangere echtgenoot, minderjarig kind en stiefkinderen dienen achter te laten. Verzoeker heeft zelfs geen enkele garantie dat hij voor de geboorte van zijn tweede kind terug in de mogelijkheid zou zijn om terug te keren naar België.

[...]

Artikel 12bis §7 luidt als volgt

“In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

In casu werd op onafdoende wijze rekening gehouden met het belang van het kind van verzoeker en mevrouw [K.].

Bovendien beschouwt verzoeker de kinderen van mevrouw [K.] als zijn eigen kinderen en dienen ook hun belangen opgenomen worden in de afwegingen die de Dienst Vreemdelingenzaken dient te maken.

Heden ten dage verwacht mevrouw [K.] ook een tweede kind van verzoeker.

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken heel goed van de gezinssituatie op de hoogte is, wordt de gezinssituatie niet als buitengewone omstandigheid beschouwd.

Niet alleen artikel 8 E.V.R.M. dreigt in casu geschonden te worden, doch ook de specifieke rechtsregel vervat in artikel 12bis §7 Vreemdelingenwet, waarin expliciet staat vermeld dat terdege dient rekening gehouden te worden met het hoger belang van het kind.

Is het in het belang van de kinderen dat vader, de verzoeker, voor een onbepaalde tijd naar Jemen dient terug te keren teneinde aldaar zijn aanvraag tot verblijf in te dienen?

Is het in het belang van het ongeboren kind dat vader, de verzoeker, voor een onbepaalde tijd naar Jemen dient terug te keren zonder enige garantie terug te zijn voor de geboorte?

Iedere redelijke persoon antwoordt op deze vraag NEEN.

[...]

Voor wat betreft de dreigende schending van het kinderrechtenverdrag dient gewezen te worden op artikel 3 en artikel 9 van het voornoemde verdrag.

Overeenkomstig artikel 3 dienen bij de beslissingen van de bestuurlijke overheden de belangen van het kind de eerste overweging te vormen.

Overeenkomstig artikel 9 mogen kinderen niet gescheiden worden van hun ouders, tenzij dit in het belang van het kind zou zijn.

Wegens gebrek aan enige motivatie omtrent de belangen van de kinderen, dreigen deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag geschonden te worden.

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken dient in alle redelijkheid een opportune beslissing te nemen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de verblijfssituatie van de verzoeker.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat.

De verzoeker werd jarenlang gedoogd op het Belgisch grondgebied, kreeg de kans om zijn gezinsleven op te bouwen, kon op een legale wijze in het huwelijk treden overeenkomstig de Belgische wetgeving, zijn kind erkennen en vervult zijn vaderrol ten aanzien van zijn kind en stiefkinderen.

Op het ogenblik dat de verzoeker zijn verblijf wenst te regulariseren, wijst de Dienst Vreemdelingenzaken hem terug naar zijn land van herkomst teneinde aldaar zijn aanvraag in te dienen.

De weigering van het verblijfsrecht en aldus de inmenging in het recht op het gezinsleven van de verzoeker is disproportioneel ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid inroept ter rechtvaardiging van die inmenging.

Eenzijds is het belang dat de Belgische overheid ter zake heeft (soevereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen) uiterst beperkt omdat de redenen van het gezinsleven van de verzoeker, een visum annex machtiging, moeilijk kan worden geweigerd, te meer daar er in hoofde van de verzoeker geen redenen van openbare orde of openbare veiligheid inroepbaar zijn.

Anderzijds zou de verplichting om het grondgebied te verlaten inhouden dat de verzoeker voor onbepaalde duur van zijn partner en zijn kinderen dient gescheiden te leven, met de onzekerheid niet te weten wanneer hij opnieuw bij hen kan vertoeven.

Is het dan redelijk en opportuun om de verzoeker eerst uit te wijzen naar zijn land van herkomst, aangezien het resultaat – de verzoeker zal verblijfsrecht krijgen aangezien hij de echtgenoot is van een persoon met onbeperkt verblijfsrecht – toch hetzelfde zal zijn.

Aangezien het resultaat van de aanvraag in se hetzelfde zal zijn, of deze aanvraag nu in België wordt ingediend, of vanuit het land van herkomst, dient des te meer aandacht besteed te worden aan het belang van het kind en het recht op gezinsleven.

[...]

Uiteraard kan de verzoeker niet akkoord gaan met deze falende motivering.”

3.3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de motieven worden weergegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 12bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk is en uiteengezet waarom de door hem ingeroepen argumentatie niet wordt weerhouden. Verzoekers standpunt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat zijn specifieke situatie in aanmerking werd genomen mist dan ook feitelijke grondslag. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Waar verzoeker aanvoert dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet dient een vreemdeling die voorhoudt te voldoen aan de in artikel 10 van dezelfde wet gestelde vereisten om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten, zijn verblijfsaanvraag in regel in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of verblijfplaats in het buitenland.

In artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet is, in afwijking van voormelde regel, evenwel bepaald dat indien een vreemdeling zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en hij alle in artikel 12bis, § 2 van dezelfde wet bepaalde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit, hij ook een verblijfsaanvraag kan indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

Conform artikel 12bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet komt het toe aan de gemachtigde van de bevoegde minister c.q staatssecretaris om te beoordelen of voldaan is aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten. In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker in gebreke bleef aan te tonen dat buitengewone omstandigheden hem verhinderen terug te keren naar zijn land om zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

Verzoeker betoogt dat hij voldoet aan de vereisten om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten op basis van zijn huwelijk met een in België verblijvende vrouw, maar toont met deze uiteenzetting niet aan dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat hij zijn verblijfsaanvraag niet op ontvankelijke wijze indiende.

Daarnaast wijst verzoeker erop dat verweerder aangaf het gevaar dat verbonden is aan een reis en het ontbreken van documenten om naar Saoedi-Arabië te reizen niet te willen weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Door verweerders standpunt zonder meer weer te geven toont hij echter niet aan dat een beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoeker stelt ook dat verweerder niet tegensprekt dat hij een lange wachttijd zal dienen te respecteren wanneer hij in het buitenland zijn verblijfsaanvraag indient en benadrukt dat hij ondertussen gescheiden zal dienen te leven van zijn zwangere echtgenote en zijn (stief)kinderen. Los van het feit dat dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag geen melding maakte van het feit dat zijn echtgenote zwanger was – uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt bovendien dat E.A.K. pas nadat de bestreden beslissing werd genomen opnieuw zwanger werd –, zodat verweerder met deze zwangerschap dus geen rekening kon houden dient te worden benadrukt dat verzoeker met zijn toelichting niet aannemelijk maakt dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip buitengewone omstandigheden of dat verweerder een kennelijk onredelijke beslissing nam. Het loutere gegeven dat verzoeker tijdelijk gescheiden dient te leven van zijn gezinsleden laat immers niet toe te concluderen dat hij hierdoor is verhinderd om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. Verweerder heeft er daarenboven terecht op gewezen dat niet kan worden aanvaard dat een vreemdelingen die, zoals verzoeker, de verblijfswetgeving niet respecteert voordeel zou halen uit deze situatie en dat elkeen die een verblijfsaanvraag indient wordt geconfronteerd met een behandelings-termijn, zodat er geen sprake is van een buitengewone omstandigheid. Ten overvloede kan worden aangegeven dat verzoeker ook niet aantoonde dat hij zich niet tijdelijk kan laten vergezellen door zijn gezinsleden indien hij verkiest om zelfs niet tijdelijk van zijn gezinsleden gescheiden te leven. Hij stelt weliswaar dat zijn echtgenote zwanger is en voegt een medisch attest bij zijn verzoekschrift waaruit blijkt dat de bevalling is voorzien voor 3 januari 2015, maar toont hiermee niet aan dat zijn echtgenote niet kan reizen.

Verzoekers betoog dat verweerder naliet hem manu militari van het grondgebied te verwijderen, dat hem de mogelijkheid werd gegeven om te huwen en een kind te erkennen en dat hij verwacht dat wanneer verweerder zijn aanvraag ten gronde heeft onderzocht een voor hem gunstige beslissing zal dienen te worden genomen doet voorts geen afbreuk aan de vaststelling dat hij naliet buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aan te voeren.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.3.4. Verzoeker zet niet uiteen waarom hij van mening is dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen artikel 10 iuncto artikel 12bis, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Dit onderdeel van het middel is, gelet op de afwezigheid van een nadere begrijpelijke uiteenzetting, dan ook onontvankelijk.

3.2.3.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 10 iuncto artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet benadrukt verzoeker dat verweerder rekening had dienen te houden met het hoger belang van zijn kinderen. Er blijkt echter niet dat verweerder door vast te stellen dat verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk is de belangen van verzoekers kinderen in het gedrang heeft gebracht. De bestreden beslissing wijzigt de verblijfssituatie van verzoekers kinderen namelijk niet en vormt op zich voor verzoeker geen belemmering om een nieuwe beter onderbouwde aanvraag in te dienen. Verzoeker houdt voor dat het in ieder geval niet in het belang van zijn kinderen is dat hij tijdelijk van hen wordt gescheiden, maar zet niet uiteen welk “*hoger belang*” van zijn kinderen verweerder in het gedrang bracht door de bestreden beslissing te nemen en hij verliest schijnbaar uit het oog dat hij zelf verantwoordelijk is voor het feit dat hij actueel zonder de vereiste verblijfsdocumenten verblijft in het land waar zijn (stief)kinderen wonen.

De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad niet toe te besluiten dat artikel 10 iuncto artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

3.2.3.6. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of verzoeker een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat vordering niet mede namens zijn kinderen werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554).

Ten overvloede moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing geen “*maatregel betreffende kinderen*” is, zoals bedoeld in artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en dat artikel 9 van hetzelfde verdrag – gelet op de bepalingen van het vierde lid van dit artikel – niet uitsluit dat een kind van een ouder wordt gescheiden omdat deze ouder niet voldoet aan de bepalingen van de verblijfswetgeving.

Een schending van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag kan niet worden aangenomen.

3.2.3.7. De in voorliggende zaak bestreden beslissing heeft niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht in België wordt ontnomen en in het geval een vreemdeling zich beroept op een privé- of gezinsleven tijdens een illegaal verblijf kan slechts in zeer uitzonderlijke situaties besloten worden tot een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen). Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Zoals reeds gesteld blijkt niet dat zijn echtgenote niet kan reizen en verzoeker verduidelijkt niet waarom van zijn echtgenote en (stief)kinderen niet kan worden verwacht dat zijn hun gezinsleven met hem verder zetten in zijn land van herkomst. Wanneer twee personen die afkomstig zijn uit verschillende landen met elkaar wensen samen te leven moet steeds minstens één partner zijn land van verblijf te verlaten en er wordt niet bewezen dat een gezinsleven tussen een Jemenitische man en een Iraakse vrouw in Jemen, of in een ander land dan België, niet mogelijk zou zijn. Daarenboven moet nogmaals worden herhaald dat de bestreden beslissing op zich verzoeker niet verhindert om zich in regel te stellen op verblijfsrechtelijk vlak en alsnog een nieuwe aanvraag in te dienen om zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. In zoverre verzoeker stelt dat wanneer hij een nieuwe verblijfsaanvraag indient deze toch zal dienen te worden ingewilligd moet worden gesteld dat het enkel aan verweerder toekomt om verzoeker zijn verblijfsrechtelijke aanspraken te beoordelen en dat hij ook door voorop te lopen op mogelijk toekomstige beslissingen niet aantoonbaar dat verweerder artikel 8 van het EVRM heeft geschonden. De door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad van State inzake de uitvoering van verwijderingsmaatregelen laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK